

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.503 van 13 mei 2002
in de zaak A. 101.314/XIV-2431.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat L. LUYTENS,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Louizalaan 391, bus 5/6

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 6 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 25 december 2000 en zich vluchteling verklaart op 5 januari 2001; dat op 5 januari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 6 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 1, al. 2 van de Conventie van Genève, van artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, de manifeste appreciatiefout, de algemene rechtsbeginselen meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat het relaas van verzoeker bedrieglijk zou zijn; doordat de ter staving van deze stelling aangehaalde motieven feitelijke en juridische grond missen.

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers verklaringen een aantal fundamentele tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid ervan aantasten;

Doordat de bestreden beslissing zich ten onrechte steunt op een aantal totaal subjectieve overwegingen die op geen enkel objectief feit of argument kunnen gesteund worden;

Doordat de bestreden beslissing tenslotte ten onrechte de ter staving van de verklaringen meegedeelde stukken volledig naast zich neerlegt;

Terwijl er met betrekking tot hetgeen gezegd werd i.v.m. de klacht tegen de toekomstige ex van verzoeker wegens geweldpleging en de daaropvolgende veroordeling van hemzelf, geen fundamenteel verschil bestaat tussen hetgeen hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken en later in dringend beroep verklaarde; dat er zeker geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheid; dat men ten eerste dient te beschouwen dat uit het administratief dossier zelf blijkt dat verzoeker in dringend beroep vollediger was dan op Dienst Vreemdelingenzaken (cfr verslag CGVS p. 1); dat uit de beide verklaringen dezelfde feiten blijken; dat de zaak immers op de rechtbank zelf een andere wending aannam omdat verzoeker niet kon akkoord gaan met de zienswijze van de rechter die oordeelde dat zijn zus inderdaad bij haar man -die haar sloeg-diende terug te keren en hij uitgescholden werd omdat hij hiermee niet akkoord kon gaan; dat hij onmiddellijk werd aangehouden en in voorhechtenis genomen; dat het uiteindelijk

erop aankomt te begrijpen dat de zaak die aanvankelijk als een klacht vanwege verzoeker werd opgevat eindigde in de vaststelling dat hij beschouwd werd als de geweldenaar tegen de schoonbroer maar ook tegen de rechter en tegen het regime, wegens de uitspraken die hij daarop publiek had gemaakt; dat het er in de eerste plaats op aankwam duidelijk te maken dat die schoonbroer veel invloed had en dat hijzelf, noch zijn zus gehoord werden, dat er incidenten uitgelokt werden zodat hij als schuldige kon aangewezen worden;

Wat betreft de eerste opsluiting blijkt tenslotte uit beide verslagen dat het om voorlopige hechtenis ging (zie p. 6 en 9 verslag CGVS waaruit trouwens blijkt dat hij vrijkwam mits tussenkomst van zijn familie)

Terwijl er immers i.v.m. de eerste opsluiting geen ernstige verwarring bestaat nu verzoeker na nadere vraagstelling toch duidelijk heeft gesteld dat hij weliswaar in de gevangenis heeft gezeten maar dat het ging om voorlopige hechtenis (zie verslag CGVS p. 6 en 9); verder dient in beschouwing te worden genomen dat verzoeker op het ogenblik van de voorlopige hechtenis wist dat hij opgesloten werd wegens het beledigen van het regime en het incident met de rechter, maar uiteindelijk is het correct dat hij de exacte motieven op dat ogenblik niet met zekerheid kende aangezien hij tot dan toe niet veroordeeld werd.

Terwijl hetzelfde kan aangetoond worden m.b.t. de tweede veroordeling dat er geen tegenstrijdigheid bestaat; uit beide verslagen blijkt duidelijk dat het gaat om een veroordeling van 1 jaar gevangenis en 100 zweepslagen; verder blijkt uit het verslag van CGVS alleen duidelijker in welke omstandigheden hij kennis nam van die veroordeling en naar aanleiding van welke gelegenheid; anderzijds dient er een onderscheid te worden gemaakt tussen de veroordeling door de Revolutionaire Rechtbank en een latere convocatie bij de Rechtbank; verder weet verzoeker niet meer om welke rechtbank dit ging; hij is er nooit naar toe gegaan;

Terwijl het hoe dan ook niet vreemd is dat verzoeker niet onmiddellijk werd aangehouden, nu hij zich niet in het kader van een rechtszaak op de rechtbank bevond maar slechts via kennissen inlichtingen inwon ter 'griffie'; dat de veroordeling pas in januari 2001 we(r)d betekend is ook geenszins abnormaal, dat deze opmerkingen getuigen van een gebrek aan inzicht in de gerechtelijke procedure.

Terwijl ook de opmerking i.v.m. de datum van het aanvragen van een paspoort niet op de volledige verklaringen is gebaseerd en hoe dan ook voldoende overtuigend is; dat verzoeker immers precies gesproken heeft van 'sinds 1 jaar (of iets meer) en niet van 'iets meer dan één jaar geleden; dat overigens blijkt dat hij ongeveer van eind juli tot eind januari of heel begin februari in de gevangenis zat; (dat de Iranese kalender immers niet overeenkomt met de onze en het begin van de maanden verschilt); dat dit eventueel verschil te miniem is om eruit af te leiden dat er sprake is van bedrog.

Terwijl het onaanvaardbaar is in het kader van een zorgvuldig onderzoek dat belangrijke overtuigingsstukken zonder meer worden genegeerd; dat de motivering dat de verklaringen bedrieglijk zijn en men daarom meteen aan de authenticiteit van de documenten in vraag gesteld wordt is niet aanvaardbaar; dat hoe dan ook niet op voldoende wijze is komen vast te staan dat de aanvraag bedrieglijk zou zijn; dat de bestreden beslissing hier een grond aanhaalt die in zich betwist is en terecht, zo mag blijken uit wat hierboven ontwikkeld werd; terwijl het trouwens in deze omstandigheden aangewezen was het faxbericht waarvan sprake (verslag p. 10 af te wachten, hetgeen de Commissaris-generaal ook niet nuttig heeft geacht!

Terwijl de intentie om te misleiden geenszins kan afgeleid worden uit de hierboven aangehaalde motieven, zodat rekening houdend met de algemeen bekende feiten en de toestand van de mensenrechten in verzoekers land deze toestand en de neergelegde documenten minstens een verder onderzoek bevelen diende te worden, wetende dat in dit stadium van de procedure de bewijslast bij de commissaris generaal ligt.

Terwijl hoe dan ook blijkt uit de opmerking van de jurist van het CGVS op 4 onderaan van het verslag dat deze helemaal geen inzicht had in het probleem van verzoeker en die blijkbaar niet doorhad dat het om cynisme ging maar dat verzoeker zijn verhaal helemaal niet grappig vindt; dat hij niet meer terug kan naar zijn land omdat zijn leven daar in gevaar is, dat hij ingevolge een privé-probleem nu gekend is als een vijand van het regime die men in Iran liever kwijt dan rijk is!

Terwijl immers algemeen bekend staat dat de toestand van de mensenrechten te wensen overlaat en dat het regime zeer gesloten is en zelf geen of bijna geen controle toelaat op dat vlak vanwege mensenrechtenorganisaties; dat hoe dan ook bekend staat

dat elke kritiek op de godsdienst of op het regime onduelbaar is en dat elke manifestatie daarvan met geweld de kop wordt ingedrukt.

Terwijl de Commissaris-generaal door hieraan volledig voorbij te gaan een ernstige inbreuk heeft gepleegd op de toepassing van de Conventie van Genève alsook op het respecteren van het zorgvuldigheidsbeginsel.”;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat aan deze bepaling een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden doordat “belangrijke overtuigingsstukken zonder meer worden genegeerd”, zonder duidelijk te maken op welke wijze deze “belangrijke overtuigingsstukken” de bestreden beslissing kunnen beïnvloeden; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, niet gegrond is;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij de schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd; dat het middel, voor zover het de formele motiveringsplicht aanvoert, niet gegrond is; dat het middel hierna vanuit de schending van de materiële motivering wordt onderzocht;

2.5. Overwegende dat, wat de schending van de overige aangevoerde bepalingen betreft, het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

2.6. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is; dat het determinerende motief van deze beslissing de vaststelling is dat de verklaringen van de verzoekende partij een aantal fundamentele tegenstrijdigheden bevatten die de

geloofwaardigheid van de beweringen van de verzoekende partij aantasten; dat het determinerende motief luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene verklaringen een aantal fundamentele tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van zijn beweringen aantasten. Zo verklaart betrokkene tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat naar aanleiding van de klacht die zijn familie tegen de ‘ex’ van zijn zus had ingediend wegens geweldpleging, niet de ‘ex’ maar wel hijzelf in de rechtbank beschuldigd werd van geweld tegen de echtgenoot van zijn zus. Hij zou toen 6 maanden in voorhechtenis hebben gezeten in de gevangenis van QASR (verslag Dienst Vreemdelingenzaken p. 6 en 8). In dringend beroep daarentegen beweert hij dat hij door de rechter werd uitgescholden en geprovoceerd (de rechter zou een balpen naar betrokkene gegoooid hebben). Om die reden zou betrokkene dan met de rechter gevochten hebben, werd de politie erbij geroepen en zou hij veroordeeld zijn tot 6 maanden opsluiting in Quasr (verslag Commissariaat-generaal p. 4). Voorts is betrokkene relaas uiterst verward met betrekking tot die eerste opsluiting. Zo verklaart hij eerst dat hij veroordeeld werd tot 6 maanden opsluiting (p. 4) later zegt hij dat hij veroordeeld was tot 1 jaar, maar na 6 maanden werd vrijgelaten dankzij de tussenkomst van zijn oom en diens kennissen (p. 5 en 6). Daarnaast verklaart hij ook dat hij veroordeeld was omdat hij gevochten had met die rechter en hij tevens het regime had beledigd, maar later dan weer zegt hij dat hij het motief van zijn eerste opsluiting nog niet kende (p.8). Ook wat betreft de tweede veroordeling spreekt betrokkene zichzelf herhaaldelijk tegen. Tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelt hij dat hij 1 maand vóór zijn vertrek de uiteindelijke veroordeling kreeg van die rechter in kwestie. Deze zou hem veroordeeld hebben tot 1 jaar gevangenis en 100 zweepslagen en dat op beschuldiging van geweld tegen zijn schoonbroer (verslag Dienst Vreemdelingenzaken p. 6). Op de zetel van het Commissariaat-generaal beweert betrokkene echter dat hij op 14 december 2000 naar het Justitiepaleis ging om te achterhalen of er tegen hem al een ‘verbod om het land te verlaten’ bestond. Hij zou toen een beslissing hebben kunnen zien waarin stond dat hij veroordeeld was tot 1 jaar en 100 zweepslagen maar zou de reden daarvoor niet kennen (verslag Commissariaat-generaal p.7-8). Nog in verband met die tweede veroordeling (die de directe vluchtaanleiding was) zegt betrokkene enerzijds dat hij via de secretaris zijn straf en dus de veroordeling te weten kwam. Die veroordeling zou uitgesproken zijn door een Revolutionaire Rechtbank. Anderzijds zegt hij dat hij in de rechtbank een convocatie had gezien om voor de rechter te verschijnen, zonder dat er een reden werd gegeven. Hij verklaart hierbij bovendien niet te weten om welke rechtbank het zou gaan.”;

2.7. Overwegende dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij steun vinden in de overgelegde stukken; dat derhalve de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing in redelijkheid kon voortgaan op de feitelijke elementen die uit de tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij blijken; dat voor het overige de verzoekende partij in haar kritiek op dit motief niet verder komt dan een uitleg die zij achteraf in haar verzoekschrift geeft; dat deze blote beweringen, waarvan geen begin van bewijs wordt aangeboden noch geleverd, de Raad er niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekende partij en de eruit blijkende tegenstrijdigheden, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat de kritiek op dit determinerend motief niet tot het gegrond bevinden van het middel kan leiden;

2.8. Overwegende dat het hierboven weergegeven determinerend motief de bestreden beslissing op zich draagt en dat er geen gegrond middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien mei tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.